DÉCLARATION DES DROITS DE L'HOMME ET DU CITOYEN DU 26 AOÛT 1789[*]

คำประกาศแห่งสิทธิมนุษยชนและพลเมือง ลงวันที่ 26 สิงหาคม ค.ศ. 1789

Les Représentants du peuple français, constitués en Assemblée nationale, considérant que l'ignorance, l'oubli ou le mépris des droits de l'homme sont les seules causes des malheurs publics et de la corruption des gouvernements, ont résolu d'exposer, dans une déclaration solennelle, les droits naturels, inaliénables et sacrés de l'homme, afin que cette déclaration, constamment présente à tous les membres du corps social, leur rappelle sans cesse leurs droits et leurs devoirs ; afin que leurs actes du pouvoir législatif, et ceux du pouvoir exécutif, pouvant être à chaque instant comparés avec le but de toute institution politique, en soient plus respectés ; afin que les réclamations des citoyens, fondées désormais sur des principes simples et incontestables, tournent toujours au maintien de la Constitution et au bonheur de tous.

บรรดาผู้แทนของประชาชนชาวฝรั่งเศส ซึ่งได้จัดตั้งเป็นสมัชชาแห่งชาติ ได้พิจารณาเห็นว่า การเพิกเฉย การละเลย หรือการเหยียดหยามต่อสิทธิมนุษยชน ถือเป็นเหตุเฉพาะของความหายนะแห่งสาธารณชนและเป็นเหตุเฉพาะแห่งการทุจริตฉ้อโกงของการปกครอง ซึ่งจะแก้ไขเยียวยาได้ด้วยการเสนอคำประกาศที่ยึดมั่นต่อสิทธิตามธรรมชาติ อันไม่อาจลบล้างได้ และมีความศักดิ์สิทธิ์แห่งมนุษยชน เพื่อว่าคำประกาศนี้จะได้แสดงอยู่อย่างต่อเนื่องต่อสมาชิกทั้งหลายในหมู่มวลสังคม โดยย้ำเตือนต่อสมาชิกทั้งหลายมิให้หยุดยั้งสิทธิและหน้าที่ของสมาชิกทั้งหลาย เพื่อการกระทำของสมาชิกทั้งหลายในด้านอำนาจนิติบัญญัติ และการกระทำของสมาชิกทั้งหลายในด้านอำนาจบริหาร ซึ่งสามารถดำรงอยู่ในแต่ละขณะเวลาโดยได้รับการเปรียบเทียบกับความมุ่งหมายของทุกสถาบันทางการเมือง โดยเพิ่มความเคารพให้มากยิ่งขึ้น เพื่อข้อเรียกร้องของพลเมืองจักได้เป็นพื้นฐานนับจากนี้ต่อไป ตามหลักการพื้นฐานและหลักการซึ่งไม่อาจโต้แย้งคัดค้านได้ โดยต้องธำรงไว้เสมอในรัฐธรรมนูญและให้มีความสุขต่อทุกคน

En conséquence, l'Assemblée nationale reconnaît et déclare, en présence et sous les auspices de l'Être Suprême, les droits suivants de l'homme et du citoyen.

โดยผลแห่งการนี้ สมัชชาแห่งชาติจึงได้รับรองและประกาศสิทธิดังต่อไปนี้ของมนุษยชนและพลเมือง ตามการมีอยู่และอยู่ภายใต้การสนับสนุนความเป็นอยู่อันสูงสุด

Article premier. – Les hommes naissent et demeurent libres et égaux en droits. Les distinctions sociales ne peuvent être fondées que sur l'utilité commune.

---

[*]ตรีเพชร์ จิตรมหึมา, (ถอดความ), "Déclaration des droits de l'homme et du citoyen du 26 août 1789 (คำประกาศแห่งสิทธิมนุษยชนและพลเมือง ลงวันที่ 26 สิงหาคม ค.ศ 1789)", ***เอกสารประกอบคำบรรยายวิชา LAW 404 กฎหมายปกครอง***, กรุงเทพมหานคร: คณะนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีปทุม, ๒๕๕๔.

ข้อ 1 มนุษย์มีกำเนิดและคงไว้ซึ่งเสรีภาพ รวมทั้งความเท่าเทียมกันในสิทธิ ความแตกต่างทางสังคมจะกำหนดให้มีขึ้นได้แต่เพียงในกรณีประโยชน์ร่วมกันเท่านั้น

Article 2. – Le but de toute association politique est la conservation des droits naturels et imprescriptibles de l'homme. Ces droits sont la liberté, la propriété, la sûreté, et la résistance à l'oppression.

ข้อ 2 จุดมุ่งหมายของทุกสังคมการเมืองคือการสงวนไว้ซึ่งสิทธิตามธรรมชาติและเป็นสิทธิอันมิอาจถูกลบล้างได้ของมนุษย์ สิทธิเหล่านี้คือเสรีภาพ ทรัพย์สิน ความปลอดภัย และการต่อต้านต่อการกดขี่ข่มเหง

Article 3. – Le principe de toute souveraineté réside essentiellement dans la Nation. Nul corps, nul individu ne peut exercer d'autorité qui n'en émane expressément.

ข้อ 3 หลักการแห่งอำนาจอธิปไตยใดก็ตามย่อมดำรงอยู่อย่างเป็นสาระสำคัญภายในชาติ กลุ่มบุคคลใดหรือบุคคลใดไม่อาจใช้อำนาจซึ่งมิได้แสดงออกมาจากชาติได้

Article 4. – La liberté consiste à pouvoir faire tout ce qui ne nuit pas à autrui : ainsi, l'exercice des droits naturels de chaque homme n'a de bornes que celles qui assurent aux autres membres de la société la jouissance de ces mêmes droits. Ces bornes ne peuvent être déterminées que par la loi.

ข้อ 4 เสรีภาพประกอบด้วยอำนาจในการกระทำการใดอันไม่ก่ออันตรายต่อบุคคลอื่น ทั้งนี้ การใช้สิทธิตามธรรมชาติของแต่ละบุคคลมีขอบเขตจำกัดแต่เพียงต้องประกันต่อสมาชิกผู้อื่นในสังคมให้มีส่วนร่วมในสิทธิเหล่านั้นเช่นเดียวกัน ขอบเขตแห่งการจำกัดสิทธิเหล่านี้จะถูกจำกัดได้ก็แต่เพียงโดยกฎหมายเท่านั้น

Article 5. – La loi n'a le droit de défendre que les actions nuisibles à la société. Tout ce qui n'est pas défendu par la loi ne peut être empêché, et nul ne peut être contraint à faire ce qu'elle n'ordonne pas.

ข้อ 5 กฎหมายที่ว่านี้ (การตรากฎหมายที่จำกัดสิทธิตามข้อ 4) มีสิทธิปกป้องแต่เพียงการกระทำที่เป็นอันตรายต่อสังคมเท่านั้น การใดที่มิได้มีการบัญญัติห้ามไว้โดยกฎหมายย่อมไม่อาจถูกขัดขวางได้ และไม่มีผู้ใดที่จะถูกบังคับให้กระทำการใดที่กฎหมายมิได้บัญญัติห้ามไว้

Article 6. – La loi est l'expression de la volonté générale. Tous les citoyens ont droit de concourir personnellement, ou par leurs représentants à sa formation. Elle doit être la même pour tous, soit qu'elle protège, soit qu'elle punisse. Tous les citoyens étant égaux à ses yeux sont également admissibles à toutes dignités, places et emplois publics, selon leur capacité, et sans autre distinction que celle de leurs vertus et de leurs talents.

ข้อ 6 กฎหมายเป็นการแสดงเจตจำนงร่วมกัน พลเมืองทุกคนมีสิทธิที่จะร่วมในกระบวนการนิติบัญญัติโดยตนเอง หรือโดยผ่านผู้แทนของตนในการตรากฎหมายนั้น โดยกฎหมายเช่นว่านี้ต้องมีลักษณะเหมือนกันสำหรับทุกคนในการคุ้มครองและการลงโทษ พลเมืองทุกคนมีความเท่าเทียมกันในสายตาของตนซึ่งเป็นการยอมรับโดยเท่าเทียมกันต่อบรรดาศักดิ์ศรี สถานะ และการทำหน้าที่สาธารณะตามความสามารถของตน โดยปราศจากความแตกต่างในเรื่องความแตกต่างของชาติตระกูลและชาติกำเนิดของตน

Article 7. – Nul homme ne peut être accusé, arrêté ou détenu que dans les cas déterminés par la loi et selon les formes qu'elle a prescrites. Ceux qui sollicitent, expédient, exécutent ou font exécuter des ordres arbitraires doivent être punis ; mais tout citoyen appelé ou saisi en vertu de la loi doit obéir à l'instant ; il se rend coupable par la résistance.

ข้อ 7 บุคคลอาจถูกกล่าวหา จับกุม หรือกุมขัง ได้แต่เพียงในกรณีที่บัญญัติไว้โดยกฎหมายและตามบทบัญญัติที่กฎหมายได้กำหนดไว้เท่านั้น บทบัญญัติในการฟ้องร้อง การออกหมายเรียก บังคับการ หรือบังคับตามคำตัดสินที่กำหนดให้ต้องลงโทษนั้น ทั้งนี้ พลเมืองผู้ใดที่ถูกหมายเรียกหรือฟ้องร้องภายใต้กฎหมายจะต้องปฏิบัติตามโดยทันที พลเมืองผู้นั้นจะถือว่าเป็นผู้ประพฤติผิดหากขัดขวางต่อต้าน

Article 8. – La loi ne doit établir que des peines strictement et évidemment nécessaires, et nul ne peut être puni qu'en vertu d'une loi établie et promulguée antérieurement au délit, et légalement appliquée.

ข้อ 8 กฎหมายต้องกำหนดแต่เพียงโทษทางอาญาที่จำเป็นโดยเคร่งครัดและที่เห็นได้อย่างชัดเจนเท่านั้น และบุคคลจะถูกลงโทษได้แต่เพียงอาศัยอำนาจแห่งกฎหมายที่ได้บัญญัติไว้และได้ประกาศขึ้นก่อนการกระทำความผิดนั้น รวมทั้งได้มีการใช้บังคับกฎหมายนั้นโดยชอบแล้ว

Article 9. – Tout homme étant présumé innocent jusqu'à ce qu'il ait été déclaré coupable, s'il est jugé indispensable de l'arrêter, toute rigueur qui ne serait pas nécessaire pour s'assurer de sa personne doit être sévèrement réprimée par la loi.

ข้อ 9 บุคคลทุกคนย่อมได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ จนกว่าจะถูกพิพากษาว่ามีความผิด หากมีการพิจารณาโดยจำเป็นต้องมีการจับกุมบุคคลใด การกระทำที่เป็นเหตุร้ายแรงใดซึ่งไม่จำเป็นที่จะให้ความคุ้มครองต่อบุคคลนั้นจักต้องเป็นเหตุอันร้ายแรงที่ได้บัญญัติห้ามไว้โดยกฎหมาย

Article 10. – Nul ne doit être inquiété pour ses opinions, même religieuses, pourvu que leur manifestation ne trouble pas l'ordre public établi par la loi.

ข้อ 10 บุคคลจักต้องไม่ถูกขัดขวางในการแสดงความเห็นของตน แม้จะเป็นการแสดงความเห็นในเรื่องศาสนาก็ตาม หากว่าการแสดงความเห็นของบุคคลนั้นมิได้เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยตามที่บัญญัติไว้โดยกฎหมาย

Article 11. – La libre communication des pensées et des opinions est un des droits les plus précieux de l'homme ; tout citoyen peut donc parler, écrire, imprimer librement, sauf à répondre de l'abus de cette liberté dans les cas déterminés par la loi.

ข้อ 11 เสรีภาพในการติดต่อสื่อสารทางความคิดและความเห็นเป็นสิทธิอันมีค่ายิ่งของมนุษยชน ซึ่งพลเมืองทุกคนย่อมสามารถแสดงการพูด แสดงการเขียน แสดงการพิมพ์ได้อย่างเสรี เว้นแต่จะเป็นการแสดงในทางที่ฝ่าฝืนต่อเสรีภาพนี้ตามกรณีที่ได้บัญญัติไว้โดยกฎหมาย

Article 12. – La garantie des droits de l'homme et du citoyen nécessite une force publique ; cette force est donc instituée pour l'avantage de tous, et non pour l'utilité particulière de ceux auxquels elle est confiée.

ข้อ 12 การประกันสิทธิแห่งมนุษยชนและพลเมืองจำเป็นต้องมีผลบังคับในทางสาธารณะ โดยผลบังคับนี้ต้องกำหนดขึ้นเพื่อประโยชน์สำหรับทุกคน และต้องไม่เป็นประโยชน์โดยเฉพาะรายแห่งสิทธิที่การประกันนั้นได้มอบหมายไว้

Article 13. – Pour l'entretien de la force publique, et pour les dépenses d'administration, une contribution commune est indispensable ; elle doit être également répartie entre tous les citoyens, en raison de leurs facultés.

ข้อ 13 สำหรับการรักษาไว้ซึ่งผลบังคับในทางสาธารณะและสำหรับรายจ่ายของการบริหารปกครอง การจัดเก็บภาษีในส่วนรวมเป็นความจำเป็น โดยจะต้องมีแบ่งการกระจายอย่างเท่าเทียมกันในระหว่างพลเมืองทุกคน ตามเหตุผลแห่งความสามารถของพลเมือง

Article 14. – Tous les citoyens ont le droit de constater, par eux-mêmes ou par leurs représentants, la nécessité de la contribution publique, de la consentir librement, d'en suivre l'emploi, et d'en déterminer la quotité, l'assiette, le recouvrement et la durée.

ข้อ 14 พลเมืองทุกคนมีสิทธิกำหนดโดยตนเองหรือโดยผ่านผู้แทนของตนต่อความจำเป็นในการจัดเก็บภาษีของรัฐบาล โดยแสดงความยินยอมอย่างเป็นอิสระ ตามสถานะของการทำมาหาได้ (สถานะแห่งการทำงาน) และตามกำหนดในสัดส่วน การประเมิน การจัดเก็บ และระยะเวลา

Article 15. – La société a le droit de demander compte à tout agent public de son administration.

ข้อ 15 ประชาคมมีสิทธิร้องขอคำชี้แจงจากเจ้าหน้าที่สาธารณะคนใดคนหนึ่งของฝ่ายปกครองแห่งประชาคมนั้น

Article 16. – Toute société dans laquelle la garantie des droits n'est pas assurée ni la séparation des pouvoirs déterminée, n'a point de Constitution.

ข้อ 16 ประชาคมใดที่การประกันแห่งสิทธิไม่ได้รับการรับรอง รวมทั้งไม่มีการแบ่งแยกอำนาจตามที่กำหนดไว้ ประชาคมนั้นหามีรัฐธรรมนูญไม่

Article 17. – La propriété étant un droit inviolable et sacré, nul ne peut en être privé, si ce n'est lorsque la nécessité publique, légalement constatée, l'exige évidemment, et sous la condition d'une juste et préalable indemnité.

ข้อ 17 ทรัพย์สินเป็นสิทธิซึ่งไม่อาจถูกละเมิดได้และมีความศักดิ์สิทธิ์ บุคคลไม่อาจถูกตัดสิทธิในทรัพย์สินได้ ถ้าหากมิได้เป็นความจำเป็นแห่งสาธารณชนซึ่งมีการบัญญัติไว้โดยชอบด้วยกฎหมาย โดยมีการกำหนดอย่างชัดแจ้ง และภายใต้เงื่อนไขของความเป็นธรรม รวมทั้งต้องได้รับค่าทดแทนก่อน

DECLARATION OF THE RIGHTS OF MAN AND OF THE CITIZEN,

AUGUST 26, 1789

The representatives of the French people, constituted into a National Assembly, considering that ignorance, forgetting or contempt of the rights of man are the sole causes of public misfortunes and of the corruption of governments, are resolved to expose [i.e., expound], in a solemn declaration, the natural, inalienable and sacred rights of man, so that that declaration, constantly present to all members of the social body, points out to them without cease their rights and their duties; so that the acts of the legislative power and those of the executive power, being at every instant able to be compared with the goal of any political institution, are very respectful of it; so that the complaints of the citizens, founded from now on simple and incontestable principles, turn always to the maintenance of the Constitution and to the happiness of all.

In consequence, the National Assembly recognizes and declares, in the presence and under the auspices of the Supreme Being, the following rights of man and of the citizen:

Article 1. – Men are born and remain free and equal in rights. Social distinctions can be founded only on the common utility.

Article 2. – The goal of any political association is the conservation of the natural and imprescriptible (inviolable) rights of man. These rights are liberty, property, safety and resistance against oppression.

Article 3. – The principle of any sovereignty resides essentially in the Nation. No body, no individual can exert authority which does not emanate expressly from it.

Article 4. – Liberty consists of doing anything which does not harm others: thus, the exercise of the natural rights of each man has only those borders which assure other members of the society the enjoyment of these same rights. These borders can be determined only by the law.

Article 5. – The law has the right to ward (forbid) only actions (which are) harmful to the society. Any thing which is not warded (forbidden) by the law cannot be impeded, and no one can be constrained to do what it (the law) does not order.

Article 6. – The law is the expression of the general will. All the citizens have the right of contributing personally or through their representatives to its formation. It must be the same for all, either that it protects, or that it punishes. All the citizens, being equal in its eyes, are equally admissible to all public dignities,

places and employments, according to their capacity and without distinction other than that of their virtues and of their talents.

Article 7. – No man can be accused, arrested nor detained but in the cases determined by the law, and according to the forms which it has prescribed. Those who solicit, dispatch, carry out or cause to be carried out arbitrary orders must be punished; but any citizen called (summoned) or seized under the terms of the law must obey at the moment; he renders himself culpable by resistance.

Article 8. – The law should establish only strictly and evidently necessary penalties, and no one can be punished but under a law established and promulgated before the offense and (which is) legally applied.

Article 9. –Any man being presumed innocent until he is declared culpable, if it is judged indispensible to arrest him, any rigor (action) which would not be necessary for the securing of his person must be severely reprimanded by the law.

Article 10. –No one may be questioned about his opinions, (and the) same (for) religious (opinions), provided that their manifestation does not trouble the public order established by the law.

Article 11. –The free communication of thoughts and of opinions is one of the most precious rights of man: any citizen thus may speak, write, print freely, save (if it is necessary) to respond to the abuse of this liberty, in the cases determined by the law.

Article 12. –The guarantee of the rights of man and of the citizen necessitates a public force (a police force): this force is thus instituted for the advantage of all and not for the particular utility of those to whom it is confided.

Article 13. – For the maintenance of the public force and for the expenditures of administration, a common contribution is indispensable; it must be equally distributed between all the citizens, by reason of their faculties (ability to pay).

Article 14. –Each citizen has the right of noting, by himself or through his representatives, the necessity of the public contribution, of free consent, of following the employment (of the contributions), and of determining the quotient (the share), the assessment, the recovering (the collecting) and the duration.

Article 15. –The society has the right of requesting (an) account(ing) from any public agent of its (the society's) administration.

Article 16. –Any society in which the guarantee of rights is not assured, nor the separation of powers determined, has not a bit of Constitution.

Article 17. –Property being an inviolable and sacred right, no one can be deprived of private usage, if it is not when the public necessity, legally noted, evidently requires it, and under the condition of a just and prior indemnity (compensation).